

Krajský soud v Praze

nám. Kinských 5

150 75 Praha 5

Do datové schránky

K č. j.: 54 A 104/2022 - 21

Navrhovatel:

Zastoupen:

Odpůrce:

Obec Tachlovice, IČO: 00233871, se sídlem Tachlovice 8, 252 17 Tachlovice

Zastoupen:

 advokátem, ev. č. ČAK 20315, trvale spolupracujícím s Advokátní kanceláří KODAP legal s.r.o., se sídlem 1. máje 97/25, 460 07 Liberec

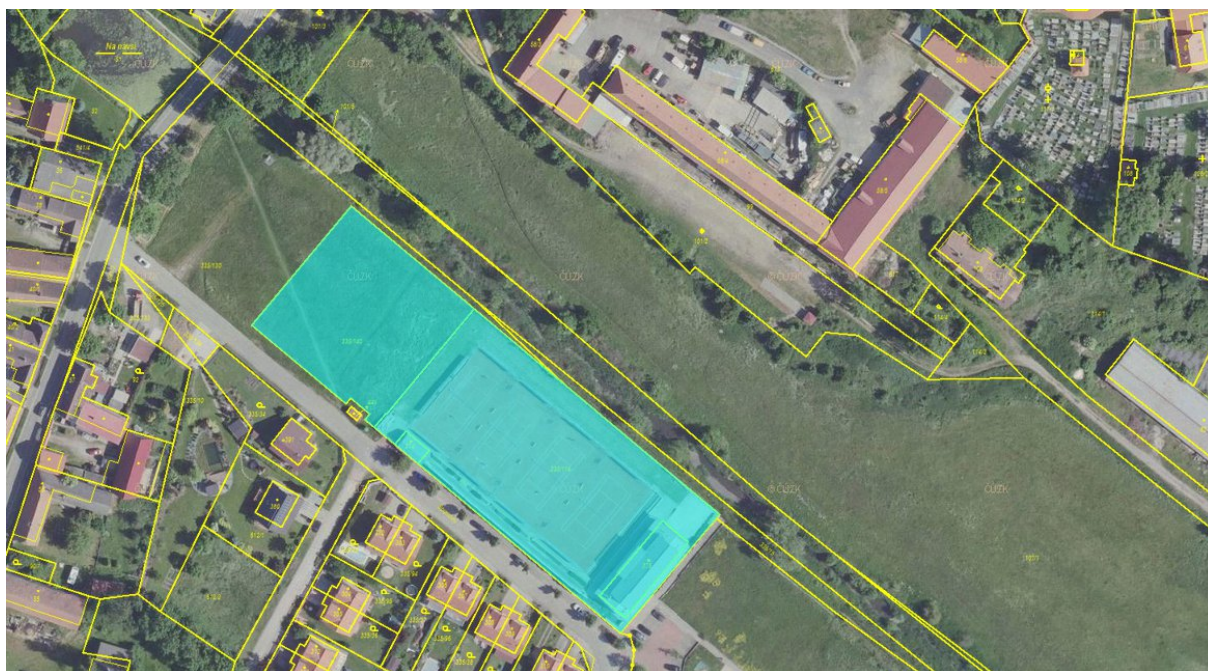
Vyjádření odpůrce k návrhu na zrušení územního plánu Tachlovice

Přílohy

- *Plná moc zástupce odpůrce*

I. Preambule

1. Navrhovatel se domáhá zrušení územního plánu obce Tachlovice, který byl vydán opatřením obecné povahy č. 1/2021 schváleným usnesením zastupitelstva obce Tachlovice č. 3 ze dne 20. 12. 2021 („ÚP Tachlovice“), a to celkem v 3 částech specifikovaných v návrhu navrhovatele ze dne 21. 12. 2022 („návrh“).
2. Odpůrce tímto předně na výzvu soudu sděluje, že **souhlasí s tím, aby soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání**. Odpůrce dne 22. 12. 2022 obdržel návrh navrhovatele, ke kterému níže podává svoje vyjádření.
3. Odpůrce úvodem předesílá, že nebude v rámci repliky výslovně reagovat na všechny body návrhu, neboť to považuje za nadbytečné. Odpůrce namísto toho v některých částech svého vyjádření odkáže na relevantní části ÚP Tachlovice.
4. Navrhovatel v roce 2021 nabyl pozemky parc. č. st. 374 a 375, a parc. č. 335/114 a 335/140, vše v k. ú. Tachlovice, zapsané na LV č. 729.

Výřez z katastru nemovitostí se zvýrazněním pozemků navrhovatele

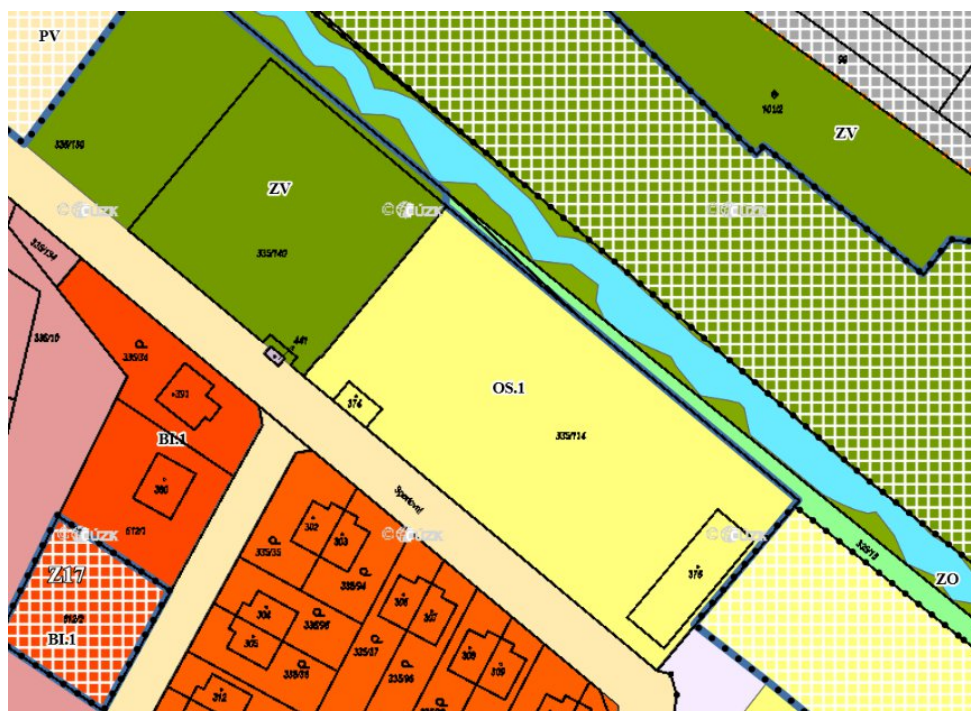
II. Vyjádření odpůrce

5. Odpůrce na úvod svého vyjádření konstatuje, že v rámci přípravy a projednávání ÚP Tachlovice se detailně věnoval pozemkům navrhovatele a podrobně reagoval na podané připomínky a námítky podané předchozím vlastníkem pozemků. ÚP Tachlovice zároveň kontinuálně navazuje na přechodí územní plán z roku 1999, a to s výjimkou jeho změny č. 4, která přinesla nekoncepční a nežádoucí krok v územním plánování obce. ÚP Tachlovice se tak pokouší

napravit nedostatky předchozí územně plánovací dokumentace, akcentovat hodnoty území a zajistit jeho vyvážený rozvoj.

A. Pozemek parc. č. 335/114 v k. ú. Tachlovice (plocha OS.1)

6. Navrhovatel jako vlastník pozemku parc. č. 335/114 v k. ú. Tachlovice nesouhlasí s vymezením nepřipustného využití plochy OS.1, které zakazuje v ploše umístit „kapacitní sportovní zařízení, zvyšující dopravní zátěž v území s rozsáhlými plochami pro dopravu v klidu“, a dále byty a bytovací zařízení.

Výřez z hlavního výkresu grafické části ÚP Tachlovice

7. Navrhovatel považuje ÚP Tachlovice v tomto ohledu za „neurčitý a tudíž nesrozumitelný, neboť je nejasné, co jsou kapacitní sportovní zařízení a rozsáhlé plochy pro dopravu v klidu.“ Podle odpůrce však není jeho povinností vysvětlovat každé slovo použité v ÚP Tachlovice. Slovo *kapacitní* navíc má poměrně ustálený význam. V případě, že určitý pojem není v textové části územního plánu blíže vymezen, je obecným pravidlem potvrzeným soudní judikaturou, vykládat takový pojem v souladu se svým obvyklým, běžným významem.
8. Odpůrce zároveň v rámci vymezení nepřipustného využití ve vztahu ke kapacitním sportovním zařízením uvedl dovětek „zvyšující dopravní zátěž v území s rozsáhlými plochami pro dopravu v klidu.“ Jedná se tak pouze o sportovní zařízení s velkou kapacitou, která zároveň v rámci svého provozu zvyšují dopravní zátěž a vyžadují rozsáhlé plochy pro parkování.
9. Podle odpůrce není na místě vymezovat konkrétní kapacitu sportoviště či počet parkovacích stání. V tomto ohledu může záležet na druhu sportoviště či situaci v obci. Přípustnost se tak

může v čase měnit a vymezení zcela konkrétních počtů by tak bylo nežádoucí. Odpůrce naopak ponechává možnost správní úvahy orgánu územního plánování, aby tyto pojmy vyložil ve vztahu ke konkrétnímu záměru.

10. Územní plán v tomto ohledu hraje do jisté míry roli právního předpisu, který musí být ze své podstaty obecný. Nelze dopředu znát veškeré aktuální požadavky na provoz sportovních zařízení a není možné stanovit územním plánem jejich konkrétní kapacitní parametry.
11. Podle navrhovatele opomíjí ÚP Tachlovice územní rozhodnutí vydané Městským úřadem Rudná č. j. 020492/UR/06/Ky ze dne 22. 12. 2006, kterým bylo na pozemcích navrhovatele povoleno umístění stavby tenisového klubu a 4 tenisových kurtů, a dále navazující stavební povolení vydané Městským úřadem Rudná č. j. 04771/07/Ky ze dne 30. 4. 2008 a kolaudační souhlas vydaný Městským úřadem Rudná č. j. 04803/09/Ky ze dne 4. 11. 2009. Na výše uvedeném pozemku navrhovatele se na základě těchto rozhodnutí nachází jednopodlažní objekt tenisového klubu navýšený ve středové části o jedno podlaží (výška cca 9,4 m), 3 ubytovací jednotky, 4 tenisové kurty a technický objekt (sklad). Navrhovatel proto dále požaduje zrušení podmínky prostorového uspořádání plochy OS.1, která spočívá v regulaci výšky oplocení (maximálně 2 m) a maximální výšce zástavby (6 m).
12. Odpůrce v tomto ohledu uvádí, že vydaná rozhodnutí respektoval a o jejich existenci pochopitelně věděl. Rovněž v rámci vypořádání námítky předchozího vlastníka pozemku označené jako VN 9 odpůrce uvádí, že *„provádět stavby v rámci již vydaných stavebních povolení a územních rozhodnutí návrh územního plánu Podateli nebrání. Rovněž nebrání v provozu povolených a realizovaných zařízení pro obchod a služby (restaurace atd.).“*
13. Odpůrce tedy žádným způsobem neomezuje možnosti využití pozemku dle vydaných rozhodnutí, která jsou i nadále platná. Navrhovatel ani předchozí vlastník pozemku však nikdy neuvedli žádnou informaci o tom, že by měli v úmyslu měnit existující stavby nad rámec vydaných povolení, tedy zejména navyšovat jejich výšku, měnit výšku oplocení či měnit dosavadní tenisové kurty na kapacitní sportovní zařízení.
14. Odpůrce při regulaci plochy OS.1 vycházel z judikatury správních soudů, kterou shrnuje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2022 čj. 5 As 300/2020 – 81, podle kterého *„Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012 – 139, zdůraznil, že územní plán má především reflektovat reálný stav území. Je-li vlastník pozemku držitelem pravomocného územního rozhodnutí, je přinejmenším vhodné, aby v nově pořizovaném územním plánu byla na pozemku vymezena plocha **odpovídající obsahu územního rozhodnutí** (rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 118/2017 – 60). Byť tyto závěry **nejsou absolutní, neboť nová územně plánovací dokumentace působí výlučně do budoucna a nemá žádný vliv na účinky pravomocných rozhodnutí o umístění stavby, natož na pravomocná stavební povolení a kolaudační souhlasy [...] měla by se obec při koncipování územního plánu odchýlit od pravomocných územních rozhodnutí pouze ze závažných důvodů.**“*
15. Podle odpůrce přitom ÚP Tachlovice nemění ani způsob využití pozemku, ani nestanoví regulativy, které by bránily užívání pozemku a staveb dle vydaných rozhodnutí. Výše popsané

a navrhovatelem napadené regulativy směřují toliko do budoucna. Podle názoru odpůrce přitom existují závažné důvody, kvůli kterým k přijetí těchto regulativů došlo. Tyto důvody odpůrce shrnuje v rámci vypořádání námítky označené jako VN 9, kde uvádí následující. „Podmínky využití sportovišť včetně stanovení maximální výšky pro nově navrhovanou zástavbu jsou navrženy v souladu s oprávněným požadavkem obce na zachování kvalitního obytného prostředí, zejména s ohledem na klidné bydlení v okolí sportovních ploch. Sportovní zařízení s rampami pro moderní sporty a kapacitními parkovišti zatěžují zejména hlukem okolní obytné plochy. Pro potřeby obce Tachlovice nejsou kapacitní sportovní zařízení potřeba. Provádět stavby v rámci již vydaných stavebních povolení a územních rozhodnutí návrh územního plánu Podateli nebrání. Rovněž nebrání v provozu povolených a realizovaných zařízení pro obchod a služby (restaurace atd.).“

16. Důvodem omezení výšky staveb je tedy ochrana sousedních obytných objektů. Odpůrce se v souvislosti s přijetím ÚP Tachlovice zároveň vrátil ke koncepci využití území původně reprezentované předchozím územním plánem sídelního útvaru vydaným v září 1999 („ÚP 1999“). ÚP Tachlovice se dle této koncepce pokouší kvalitněji ochránit cenné centrum obce, zejména pak plochu Z7. Jde o plochu v exponované poloze v kontaktu s jádrovou částí sídla se zachovanou kvalitní urbanistickou strukturou, s kulturní památkou, pietním místem Tachlovického hřbitova především v kontaktu s nejcennějšími segmenty krajiny v nivě Radotínského potoka s realizovanou revitalizací a průchodem regionálního biokoridoru.
17. Ačkoliv se pozemek navrhovatele parc. č. 335/114 v k. ú. Tachlovice nachází až za Radotínským potokem, a tedy ne v bezprostřední blízkosti plochy Z7, představuje podle názoru odpůrce svým charakterem jakýsi nárazník mezi standardní zástavbou a urbanisticky a hodnotově nejceněnější částí obce. To samo o sobě je důvodem pro stanovení výškové regulace a ochranu popsaných hodnot do budoucna.
18. Tomu odpovídá také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 AOs 4/2013 – 56 ze dne 25. 6. 2014, podle kterého „krajský soud zrušil napadený územní plán i z důvodu, že stěžovatel pominul existenci územního rozhodnutí vztahujícího se k posuzovanému území. I tuto okolnost musel soud zohlednit. Nejvyšší správní soud souhlasí, že platné a pravomocné územní rozhodnutí **může být limitem využití území** ve smyslu § 26 odst. 1 stavebního zákona, který **omezuje „libovolné“ nové funkční určení plochy či území.**“ Jak bylo popsáno výše, počínání odpůrce, který si byl obsahu vydaných rozhodnutí dobře vědom, nebylo projevem libovůle, ale bylo řádně odůvodněno.
19. Navrhovatel dále uvádí, že „o námitce z 17. 3. 2020 rozhodl odpůrce mj. tak, že výška zábran u venkovních hřišť nebude omezována. Oplocení mělo být možné realizovat v míře odpovídající standardní hrací ploše, avšak toto vypořádání s námitkou je v rozporu s výsledným zněním ÚP 2022, které bez konkrétního důvodu omezuje výšku oplocení. S námitkou týkající se nepřipustného využití pro „kapacitní sportovní zařízení a byty a ubytovací zařízení (ve smyslu vazby na sportovní činnost) a námitkou týkající se výšky stavby se odpůrce nevypořádal vůbec a ÚP 2022 je v této části nepřezkoumatelný pro absenci důvodů.“ Toto tvrzení navrhovatele je ovšem účelové, jelikož se týká vypořádání jiné námítky.

20. Zatímco námitku týkající se pozemku parc. č. 335/114 v k. ú. Tachlovice vypořádal odpůrce jako námitku VN 9, výše uvedené rozhodnutí o námitce, které navrhovatel volně cituje ve svém návrhu, se týká vypořádání námitky VN 10. Ta ovšem směřovala k návrhové ploše Z25 a ploše zeleně K54. Navrhovatel se tedy vymezuje proti vypořádání námitky, kterou nepodal a která se ani nevztahuje k pozemku vlastněnému navrhovatelem. Není také pravdou, že by se odpůrce nevypořádal s námitkou týkající se nepřípustného využití pro kapacitní sportovní a námitkou týkající se výšky stavby. Taková námitka ze strany vlastníka pozemku nikdy nezazněla a vypořádání námitky VN 9 tak reaguje na námitky, které byly ve skutečnosti podány.

B. Pozemek parc. č. 335/140 v k. ú. Tachlovice (plocha ZV)

21. Pozemek navrhovatele parc. č. 335/140 v k. ú. Tachlovice byl dle ÚP 1999 určen jako plocha pro sportoviště a občanskou vybavenost. Navrhovatel podle svých slov v budoucnu počítal s rozšířením sportoviště na tomto pozemku. Podle navrhovatele *„zásadní změna možného využití oproti dosud platnému územnímu plánu není odůvodněna skutečně konkrétní potřebou veřejné zeleně v obci a v této ploše. Plochy zeleně se nachází v dostatečném rozsahu v obci a jejím okolí, zatímco nové plochy pro sportoviště a občanskou vybavenost či pro rozvoj stávajících sportovišť ÚP 2022 zcela postrádá.“*

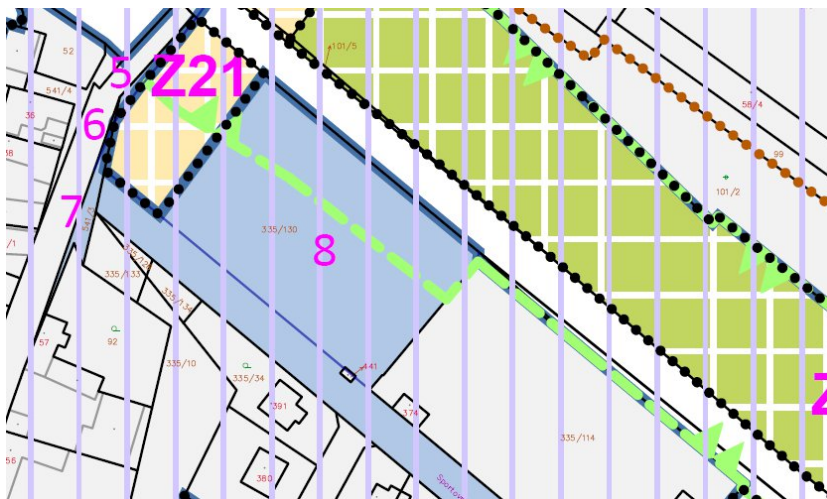
22. Odpůrce v první řadě uvádí, že ÚP 1999 vymezil pozemek navrhovatele jako součást větší lokality pro sport a rekreaci označené jako „funkční plocha 23“. Koeficient zastavitelnosti této plochy byl dle ÚP 1999 stanoven jako maximálně 30%, minimální podíl zeleně pak byl 70%. Tato kapacita již ovšem byla beze zbytku využita stavbami předchozího vlastníka pozemku. Není tedy pravdou, že by dle ÚP 1999 byl pozemek parc. č. 335/140 v k. ú. Tachlovice dále zastavitelný. S ohledem na vyčerpání koeficientu zastavitelnosti bylo možné pozemek využít **pouze jako plochu zeleně**. Rozšíření sportoviště na tomto pozemku tak nebylo dále možné. Tuto skutečnost zmiňoval odpůrce například v rámci vypořádání námitky označené jako VN 2 v souvislosti s plochou Z21.

23. Kromě této skutečnosti nebyl pozemek ani fakticky využit, ačkoliv se jednalo o pozemek zastavitelný již od roku 2006. Navrhovateli tedy nemohlo svědčit žádné legitimní očekávání, že by se snad pozemek parc. č. 335/140 v k. ú. Tachlovice měl stát v ÚP Tachlovice zastavitelným. Odpůrce tak nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, že by bylo zasaženo do jeho vlastnického práva, jelikož navrhovatel nemá nárok na to, aby odpůrce jeho pozemek určil jako zastavitelný. Pozemek byl kvůli již realizovaným stavbám zastavitelný pouze formálně.

24. Jak ustáleně judikuje Nejvyšší správní soud, cílem územního plánování je rozvoj území, při kterém dochází ke koordinování veřejných a soukromých zájmů. Podle rozsudku č. j. 8 AOs 4/2013 – 50 ze dne 25. 6. 2014 *„z žádné zákonné či ústavní normy nelze obecně dovodit existenci subjektivního práva vlastníka pozemku, aby v rámci nově přijímané územně plánovací dokumentace byla jeho nemovitost zahrnuta do konkrétního funkčního využití. Stanovit funkční využití území je přitom činností, do které správní soudy mohou zasahovat jen*

omezeně. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Přísluší mu však posoudit, zda pořizovatel územního plánu postupoval zákonem předepsaným způsobem, zda zvolené řešení není v rozporu s požadavky hmotného práva, případně zda nejde o řešení ve vztahu k navrhovateli zjevně nepřiměřené, které představuje reálné porušení jeho vlastnického práva a které nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území v souladu s cíli územního plánování uvedenými v § 18 stavebního zákona (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, čj. 9 Ao 2/2008 – 62).“

25. Odpůrce zároveň uvádí, že před koupí tenisového areálu v roce 2021 se byl navrhovatel osobně informovat u odpůrce ohledně možnosti dalšího využití pozemku parc. č. 335/140 v k. ú. Tachlovice. Odpůrce přitom navrhovatele na koncepci ÚP Tachlovice a nemožnost dalšího využití pozemku upozornil.
26. Odpůrce kromě toho nesouhlasí ani s námitkou, že plocha veřejné zeleně je nepotřebná a neodůvodněná. Jak uvedl odpůrce v rámci vypořádání námítky označené jako VN 1, „*veřejná zeleň sleduje koncepci vytvoření ploch veřejně přístupné zeleně podél Radotínského potoka v návaznosti na další veřejná prostranství, zejména Jakubskou náves, plochy pro tělovýchovná a sportovní zařízení a plochy přírodní zeleně vytvořené v rámci revitalizace Radotínského potoka. [...] Návrh veřejné zeleně je v souladu s vymezením zpřesněného regionálního biokoridoru.*“
27. K tomu odpůrce odkazuje také na jiné části odůvodnění ÚP Tachlovice a vypořádání námitek. Široký průchod nivy Radotínského potoka s loukami a rozptýlenou zelení je charakteristický fenomén vytvářející jedinečnost a kvalitu sídla. V centru obce se setkává s veřejným prostranstvím, a pokud bude jako volný prostor nivy respektován, bude centrum sídla nadále optimálně spoluvytvářet. Centrum obce musí podle odpůrce zachovat dostatečně velkou ucelenou plochu odpovídající velikosti a významu sídla. A především ve směru k nivě Radotínského potoka ho není žádoucí zužovat a rozbíjet stavbami domů, budov, sportovišť a podobných stavebních objektů. Došlo by k vytvoření nevhodné bariéry mezi návší a širokou nivou potoka, k popření cenného fenoménu, který spoluvytváří jedinečnost a kvalitu Tachlovic jako sídla.
28. Odpůrce se k námitkám předchozího vlastníka pozemku vyjádřil také k potřebě dalších ploch pro sport. Konkrétně odpůrce uvedl, že vzhledem k potřebám obce jsou plochy vymezené pro tělovýchovná a sportovní zařízení kapacitně více než dostatečné. Pro potřeby obce tak není důvod vymezovat žádné další zastavitelné plochy pro tělovýchovná a sportovní zařízení.
29. Další skutečností pro zahrnutí pozemku navrhovatele do ploch ZV je využití části pozemku pro veřejně prospěšná opatření zabezpečují funkčnost úseku regionálního biokoridoru RK 1186 Nučice – Škrábek.

Výřez z výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanační grafické části ÚP Tachlovice

30. Regionální biokoridor RK 1186 je navržen odborným zpracovatelem územního systému ekologické stability (ÚSES) tak, aby splňoval požadované funkce. Biokoridor se dotýká obou břehů Radotínského potoka. Pokud by byl regionální biokoridor omezen pouze na levobřežní část, nebylo by možné funkční návaznosti zajistit.
31. V rámci vypořádání námítky VN 5 vlastníka pozemku parc. č. 335/140 v k. ú. Tachlovice, ze kterého se pozemek navrhovatele vydělil, odpůrce uvedl následující. „Napadená šíře vymezení biokoridoru s námitkou, že návrh biokoridoru zasahuje do pozemkové parcely 335/130 a nezahrnuje jen koryto potoka, je založena na neinformovaném chápání smyslu a zásad vymezování ÚSES. Návrh biokoridoru tzv. „mokré cesty“ naopak neřeší ani tak vodní tok – ten je jen jeho osou, ale okolní pozemky. [...] Pořizovatel v souvislosti s námitkou proti vymezení šíři regionálního biokoridoru upozorňuje, že oproti vymezení biokoridoru v nadřazené územně plánovací dokumentaci, v Zásadách územního rozvoje Středočeského kraje, došlo k zpřesnění biokoridoru, což v praxi mimo jiné znamená zúžení koridoru.“ Navrhovatel o vypořádání této námítky věděl, což sám ve svém návrhu uvádí.
32. Poslední tvrzení navrhovatele uvádí, že „odpůrce celkovým rozsahem ploch ZV vymezil nepřiměřeně rozsáhlé veřejné plochy, a to na pozemku navrhovatele jako soukromého vlastníka, aniž by se zabýval skutečnou veřejnou potřebou takových ploch a nutností tyto plochy udržovat.“ I k tomu se odpůrce vyjádřil ve vypořádání námítky VN 1, kde uvádí následující. „Podatel námítky vyslovil názor, že obec není schopna se reálně starat o všechny veřejné plochy veřejné zeleně. K tomu nelze napsat nic jiného, než že polemika k vyslovenému úsudku není relevantní v procesu pořizování územního plánu. Územní plánování neřeší ekonomiku správy obce, nicméně i tak se pořizovatel domnívá, že v rámci veškerých mandatorních výdajů obce představuje nárůst starání se o plochy veřejné zeleně zanedbatelnou položku. Obec si je vědoma navyšování ploch veřejné zeleně.“

C. Další námitky navrhovatele

33. V části IV. návrhu vyjmenovává navrhovatel další důvody, na základě kterých se domnívá, že je ÚP Tachlovice nezákonný. Odpůrce neshledává důvod k podrobnější reakci na jednotlivé skutečnosti, jelikož se skutečně jedná pouze o soupis možných vad územních plánů bez konkrétní vazby na ÚP Tachlovice.

34. Navrhovatel tedy uvádí, že:

- Odpůrce řádně neodůvodnil rozhodnutí o námitkách právního předchůdce navrhovatele;
- Regulativy stanovené v ÚP Tachlovice jsou neurčité, nesrozumitelné, nedůvodně a nepřipustně omezující a neodpovídají cílům územního plánování;
- změna funkčního využití pozemku parc. č. 335/140 v k. ú. Tachlovice je neodůvodněná, je v rozporu se zásadou legitimního očekávání a zachování kontinuity regulace území, je účelově namířená proti již existující zástavbě sportoviště a znemožňující jakýkoliv rozvoj;
- redukce zastavitelnosti pozemku parc. č. 335/140 v k. ú. Tachlovice není racionálně a transparentně zdůvodněna;
- rozsáhlé a podrobné podmínky prostorového uspořádání nejsou řádně a přezkoumatelně odůvodněny;
- omezení stanovená ÚP Tachlovice pro nemovitosti navrhovatele jsou nedůvodná, nepřiměřená a nezákonně omezují jeho vlastnická práva, a dále vytváří zjevný nepoměr mezi využitím území a omezením vlastnického práva navrhovatele;
- ÚP Tachlovice postrádá úvahu odpůrce nad vyvážením veřejného zájmu a zájmů navrhovatele jako vlastníka pozemků, ÚP Tachlovice je zpracován jednostranně za účelem obrany území před téměř jakýmkoliv rozvojem území.

35. Některá z těchto tvrzení se navrhovatel pokusil blíže rozvést ve svém návrhu a odpůrce na ně následně reagoval výše ve svém vyjádření. Naprostá většina nedostatků citovaných v části IV. Návrhu ovšem zůstává pouze v rovině tvrzení. Navrhovatel je však podle názoru odpůrce povinen nejen tvrdit nezákonnost, ale také blíže své tvrzení odůvodnit. Takové odůvodnění ovšem v návrhu absentuje.

36. Odpůrce odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 110/2016–28 ze dne 21. 7. 2016, podle kterého je navrhovatel povinen dále tvrdit nejen nezákonnost napadeného opatření obecné povahy, ale také to, jak se tvrzená nezákonnost dotýká jeho právní sféry. **Pokud přitom Navrhovatel uplatní pouze stručné úvahy v obecné rovině, není povinností soudu aktivně domýšlet podrobnosti a vyhledávat další skutečnosti a argumentaci v jeho prospěch, neboť tím by soud přebíral roli jeho právního zástupce a nepostupoval by v souladu se zásadou rovnosti stran před soudem.**

37. Ohledně struktury návrhu a vypořádání návrhových bodů lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 122/2018 – 512 ze dne 30. 5. 2019, dle kterého: „*povinností soudu je skutkové a právní posouzení věci ve vztahu k rozhodným ustanovením zákona [...]. To však neznamená, že je soud povinen dopodrobna pojednat o každé v něm*

*tvrzené námitce či „podnámitce“, zejména za situace, kdy je návrh značně rozsáhlý a námitky se v něm opakují, prolínají či zacházejí do podrobností způsobem **nezasahujícím svým významem konečné rozhodnutí.**“*

38. V rozsudku č. j. 6 As 174/2015–72 ze dne 12. 5. 2016 vyslovil Nejvyšší správní soud princip, že veškeré nezákonnosti napadených opatření obecné povahy je třeba posuzovat i z pohledu proporcionality mezi namítanou nezákonností a důsledky případného vyhovění návrhu v podobě **zásahu do práva na samosprávu a zásahu do zájmu samosprávného celku na rozvoji vlastního území.** „V řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. soud hodnotí opatření obecné povahy jako celek. K jeho zrušení by měl přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v **nezanedbatelné míře**, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Zrušení napadeného opatření obecné povahy nastupuje tehdy, když pochybení správního orgánu překročila mez, kterou je možno vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci považovat za ještě přijatelnou. K překročení takové meze může dojít jediným závažným pochybením stejně jako větším počtem relativně samostatných (povětšinou procesních) pochybení, která by mohla být jednotlivě vnímána jako marginální, ale ve svém úhrnu představují podstatný zásah do veřejných subjektivních práv navrhovatelů (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010–644, ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010–103 nebo ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 Aos 3/2013–96).“

III. Závěrečný návrh

39. Odpůrce považuje návrh za nedůvodný, neboť zvolená regulace podle jeho názoru respektuje jak veřejné tak soukromé zájmy a není zjevně nepřiměřená ani nerozumná. Odpůrce podle svého názoru jednotlivá řešení dostatečně odůvodnil a v těchto intencích také reagoval na připomínky a námitky dotčených vlastníků. Navrhovatel podle odpůrce nevznese dostatečně konkrétní a odůvodněná tvrzení nezákonnosti ÚP Tachlovice, a dále dostatečně nepopsal, jakým způsobem by mohl být na svých právech negativně dotčen. Navrhovateli zcela jistě nesvědčilo ani legitimní očekávání, jak se pokouší ve svém návrhu dovodit.
40. Odpůrce z výše uvedených důvodů navrhuje, aby Krajský soud v Praze svým rozsudkem návrh navrhovatele zamítl jako nedůvodný a uložil navrhovateli povinnost uhradit odpůrci náklady řízení. Návrh výroku o nákladech řízení odůvodňuje odpůrce tím, že nyní projednávaná věc přesahuje běžnou úřední činnost, k níž je odpůrce jako malá obec personálně a administrativně vybaven.

V Liberci dne 5. 1. 2023

Obec Tachlovice